

Των αφανών «αγίων» της ζωής...

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[π. Λίβυος](#)

Στα μελαγχολικά φώτα των πολυκατοικιών, στα νοσοκομεία και φυλακές, στους δρόμους και τις ρίμες της ζωής, στα αζήτητα και το περιθώριο υπάρχουν άγιες ψυχές, που ομολογούν Χριστό. Αυτούς δεν θα τους ανακηρύξει ποτέ κανείς. Έλεγαν οι παλιοί αγιορείτες, «ε.. παιδί μου, υπάρχουν πολλοί άγιοι αφανείς, που δεν τους ξέρει κανείς μονάχα ο Θεός και θα τους εμφανίσει σε δύσκολες εποχές και μέρες...». Κανείς μας δεν μπορεί να πει στο Θεό σε πια ανθρώπινη καρδιά θα αναπαυθεί. Είναι απόλυτα δική του επιλογή. Γι αυτό και στην Βασιλεία Του θα βρεθούμε προ εκπλήξεων. Αυτός γνωρίζει τα παιδιά του, τις ψυχές που λάμπουν μόνο εκείνος ξέρει να διακρίνει.

Όπως εκείνη του νεωκόρου, από μία ενορία των Αθηνών, που μόλις τελείωνε η Θεία Λειτουργία έτρεχε στα φαρμακεία πότε να του δώσουν και άλλοτε να αγοράσει με τον πενιχρό του μισθό φάρμακα, ώστε να τα μοιράσει σε σπίτια και νοσοκομεία. Έλιωσε τα πόδια του στην αγάπη. Άγιασε η καρδιά του.

Να θυμηθούμε την γλυκιά μου Σιμόν Βείλ που πέθανε 33 ετών κοπέλα, από αστία στα μέσα του β'παγκοσμίου πολέμου, αρνούμενη να φάει θέλοντας με τον τρόπο αυτό να συμμετάσχει στην πείνα του δοκιμαζόμενου λαού.

Εκείνη την πανέμορφη κοπέλα σε νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης, που υπέφερε από τον καρκίνο και όμως, δεν σταμάτησε να ψελλίζει, «Δόξα σοι ο Θεός, δόξα σοι ο Θεός.....»

Ο ταπεινός αγρότης από την Κρήτη, που αγόγγυστα φρόντιζε, έλουζε, περιποιούνταν και τραγουδούσε στην κατάκοιτη γυναίκα του.

Η μητέρα εκείνη που χώρισε και μόνη της μεγάλωσε τέσσερα παιδιά. Προσευχόταν και έλεγε «Χριστέ μου κράτα με, να τα μεγαλώσω, βάστα με να τα καταφέρω». «Πάτερ», μου έλεγε, «δεν είχαμε να φάμε. Στο σκοτάδι ζούσαμε στην αρχή. Ρεύμα δεν είχα, κι όμως δεν έδωσα το κορμί και την ψυχή μου στον διάολο. Ο Θεός με φώτισε και έμαθα να ράβω. Με την βελόνα και καθαρίζοντας σπίτια μεγάλωσα και πάντρεψα όλα τα παιδιά μου. Δεν με άφησε ο Θεός. Μου έστειλε ευλογία και έδινα

και σε άλλους που είχαν ανάγκη. Γιατί είχα νιώσει τι θα πει πείνα».

Η γριά πλύστρα που ανάγκασε τον Εβραίο νομπελίστα συγγραφέα Σίνγκερ να πει, ότι δεν θα είχε νόημα ο παράδεισος δίχως αυτήν την Πλύστρα.

Την Αγία Μαρία Σκόμπσοβα των Παρισίων, που θα συλληφθεί από τις Ναζιστικές φασιστικές δυνάμεις και αφού θα οδηγηθεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης ζώντας σε σκληρές δοκιμασίες και απάνθρωπες συνθήκες, στο τέλος θα οδηγηθεί σε θάλαμο αερίων Μεγάλο Σάββατο του 1945, στο Ravensbrück, επιλέγοντας να πάρει τη θέση μιας καταδικασμένης Εβραίας μητέρας.

Και σαφέστατα τόσοι άλλοι, ανώνυμοι και αφανείς «άγιοι» της καθημερινότητας, που αγάπησα και φανέρωσαν τον Χριστό στην ζωή της βιοπάλης. Γιατί οι «άγιοι» δεν είναι απαραίτητο να φοράνε πάντα ράσο. Μπορεί να ντύνονται με μπλου τζιν ή φούστα πλισέ. Ένα μονάχα είναι βέβαιο, ότι πάντες στάθηκαν γυμνοί από κάθε εξουσία μπροστά στο Θεό και τον άνθρωπο και έλιωσαν την ζωή τους στην αγάπη. Άλλωστε τι νόημα θα είχε ο παράδεισος χωρίς όλους αυτούς;

<http://bit.ly/2hKjmYp>